

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **B. J.**

oskarżonej z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 marca 2018 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 14 lutego 2018 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Ł. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie na podstawie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania sprawy B. J. oskarżonej o szereg czynów z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

Uzasadniając wystąpienie podniósł, że orzekanie w sprawie przez sąd właściwy, wobec skierowania aktu oskarżenia przeciwko biegłej sądowej z listy biegłych Sądu Okręgowego w Ł. – B. J., która przez szereg lat wydawała opinie sądowe, wykonywała też czynności lekarza sądowego, a także wobec faktu, iż osobami, którym postawiono zarzuty w związku z jej sprawą jest znaczna grupa [...] adwokatów, podejmujących stale czynności w tutejszym sądzie, mogłoby negatywnie wpływać na opinię o przebiegu postępowania przed tym Sądem oraz budzić wątpliwości, co do bezstronności tego sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja tzw. właściwości z delegacji, określona w art. 37 k.p.k., ma charakter wyjątkowy. Przepis ten, jako wprowadzający wyjątek od zasady kodeksowej, nie może być interpretowany rozszerzająco. Odstąpienie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobro wymiaru sprawiedliwości. W istocie więc skorzystanie z instytucji określonej w art. 37 k.p.k. możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstają wątpliwości co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 11/07, LEX nr 568451).

Nie można, co do zasady, uznać, że sytuacja taka powstaje tylko z tego powodu, że oskarżonym w procesie karnym jest osoba znana sędziom sądu właściwego do rozpoznania sprawy. Sam fakt wykonywania przez oskarżoną obowiązków biegłego w sprawach rozpoznawanych przez Sąd Rejonowy w Ł. oraz lekarza sądowego w okręgu Sądu Okręgowego w Ł. i związana z tym znajomość niektórych sędziów tego sądu, nie stanowi jeszcze dostatecznej przesłanki do uznania, że może powstać wątpliwość co do obiektywizmu i bezstronności orzekania w jej sprawie przez Sąd występujący z wnioskiem. Takiej wątpliwości nie powoduje także podnoszona we wniosku okoliczność postawienia zarzutów popełnienia przestępstw znacznej grupie [...] adwokatów w związku ze sprawą oskarżonej. Ci ostatni w tej sprawie mogą bowiem zostać przesłuchani w charakterze świadków, co w żaden sposób nie może ograniczać swobody orzekania przez sąd miejscowo właściwy.

Również powzięta przez ten Sąd, obawa odnośnie pojawienia się w opinii stron postępowania, opinii środowiska prawniczego i opinii publicznej, wątpliwości co do braku warunków do rozpoznania niniejszej sprawy w sposób obiektywny,

w istocie ma charakter abstrakcyjny, toteż nie może stanowić przesłanki do uwolnienia sądu właściwego miejscowo od obowiązku rozpoznania sprawy oskarżonej. Rzeczą sądu jest bowiem takie orzekanie, aby w opinii publicznej nie powstały wątpliwości co do tego, że wydane orzeczenie jest wolne od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

aw